

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cluj
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 -ISSN-L 2734 - 6889

GÂNDURI PE MARGINEA UNEI LECTURI: CRÂMPEIE DIN VIAȚA UNEI FEMEI

Alla TONU¹

Astăzi am terminat de lecturat cartea „CRÂMPEIE DIN VIAȚA UNEI FEMEI” de Anișoara Laura Mustețiu, dar inima și gândul mi-a rămas în sufletul cărții încă pe mult timp. Este o carte fascinantă, plină de emoții, lumină și iubire, cum rar întâlnești și care m-a cucerit imediat, chiar din primele rânduri. Lucrarea de față emană empatie, dragoste, cunoaștere, înțelepciune, bucurie.

Narațiunile autobiografice sunt adresate cititorului direct, de la suflet la suflet. Arsenalul lexical utilizat de autoare este extrem de diversificat prin culoarea artistică. Este o inepuizabilă sursă de pitoresc lingvistic, de expresivitate, de subtilități estetice, cu un limbaj viu, expresiv de exprimare; abundă în figuri de stil precum epitețe și metafore iar uneori emoția și efervescența se dezlănțuie cu toată forța, dând viață unor tablouri lirice uimitoare. Gramatica textului este prin excelență expresivă, cu multiple și variate sugestii, conotații dintre cele mai surprinzătoare, toate conturând imagini senine și blânde, încărcate de optimism și de pitoresc.

Povestirile sunt pline de candoare și sensibilitate, dar totodată sunt pline de

cugetări și reflecții surprinzător de profunde, cu o întreagă filosofie de viață: „ce pot fi clipele? Scânteii de stele ce se sting în focul efemerității...” Își pune întrebări existențiale: „Oare dacă am fi mai conștienți de efemeritate, am putea trăi mai intens, mai real, mai profund?”. Adoră natura, gingășia ei, puritatea și forța, dar și „stelele pătate cu scânteii de lumini cosmice”, pe care le compară cu visele sale „Lucitoare și mărețe. Poate prea mărețe”.

Autoarea este convinsă că „prin iubire ne înălțăm!”. Iubirea divină, - elixirul vieții, cu lumina sa binefăcătoare, în esență, trăiește în noi pentru a fi dăruită semenilor noștri. Merge mereu cu pașii sufletului spre infinitatea orizontului pentru a absoarbe din binefăcătoarea energie, ca apoi să făurească gânduri proaspete, pașnice, folositoare, pentru că „gândurile bune sunt ca aerul, vitale pentru a exista”.

¹ Alla TONU, Parma, Italia, 21 martie 2023

Protagonista cărții, fata cu ochi maronii ce ascunde sub zâmbetul cald trăiri zbuciumate, ne aduce în dar povestea vieții sale. Povestirile sunt fluide, suferințele „ascunse, nerostite, neuitate” din alte timpuri, cu o gamă incredibilă de sentimente, cu trăiri îmbălsămate cu bucurii, cu răni îmbibate cu suferințe, cu lacrimi amare. Durerile și clipele fericite sunt amestecate și sculptate pe memoria trecutului, dar atunci când e tristă își caută un colțișor luminat. Amintirile copilăriei sunt mereu „efervescente, răcoritoare”, cu păduri cu pomi de argint, unde ascultă „chicoteli de fericiri trecute”. Femeia matură evadează în negura trecutului, întâlnindu-se acolo cu copilul copilăriei, - un copil care, se pare, „își jelește o copilărie pierdută”, pentru a înțelege, pentru a ierta, pentru a se lepăda de dureri, pentru a-și lăsa sufletul pur, dezgolit, să renască din propria sa cenușă precum pasărea Phoenix. Ea își caută sufletul pierdut în veșnici căutări „de armonie, de eul înțelept, victorios, autentic”.

Eroina crede cu sfințenie în forțele sale interioare. Puterea interioară în care are o încredere neclintită, apare atunci când „trăirile sunt strivite sub talpa destinului”. Forța interioară, forța de vindecare a sufletului, este iubirea pentru viață. Trecutul cu durerile și suferințele sale o înverșunează și mai mult să lupte și să învingă orice obstacol. Voința nestăvilită de a trăi și de a obține victorie asupra răului, asupra amintirilor și trăirilor dureroase, victoria care transformă rănilor trecutului în flori. Crede în speranță. Pentru că speranța e tot ce are. Speranța ei este mereu prezentă și îi luminează drumul vieții, topind umbrele. Lumina blândă a speranței se contopește cu destinul, visele și idealurile strălucind în lumina ei. Adoră natura pură, neprihănită, așa cum ne-a lăsat-o Dumnezeu. Îmbrățișează cu sufletul „frumoasa natură ce-și poartă iubirea pe chip” și care-i aduce aminte de copilăria inocentă, pură. Mirifica natură îi liniștește furtuna sufletului cu binecuvântata sa pace. E năpădită de trăiri diafane a copilăriei și de sentimentul sfânt numit „acasă”. Este mereu atrasă de „tărâmurile natale, scăldate în culori neprihănite, pure” și se întoarce mereu cu gândul în satul bunicilor, în casa „scăldată în iubire și în nesfârșita lor bunătate”, odihnindu-se lângă amintirea chipului lor blând și luminos.

Prin utilizarea cuvintelor, cu semnificații stilistice dintre cele mai colorate, întravedem sentimente de grație și duiosie pentru imaginea luminoasă a bunicilor. „Acasă” cu ei, cu îmbrățișarea și iubirea lor, locul sfânt în sufletul lor unde obișnuia să se odihnească, să se simtă protejată și iubită. Șoaptele amintirilor și durerea, o fac să înțeleagă mai profund viața, și „cât de unic, prețios și ireversibil este fiecare moment trăit cu ființele pe care le iubim.”

„Acasă” e o icoană în chip de amintire în care încap bunicii, satul ei „de basm, sfințit de străluciri diafane ale soarelui” cu spiritul viu, pur al naturii, cu munții și dealurile, cu păduri fremătătoare, cu arome de flori sălbatice, cu magica piatră a Crăivii, cu sătenii dragi; trecutul, prezentul, emoțiile, bucuriile, biserica cu clopotul ei sfânt, cămăruța bunicilor - „cel mai fermecat loc pe pe pământ”, salcia lui Pahon și pământurile bunicului ce „freamătă în tăcere” dar care „nu și-au uitat stăpânul care le îngrijise odată cu atâta iubire”.

Decupează imaginile dragi și le pune pe altarul inimii, lângă prețioasele sale trăiri. Le absoarbe într-un colțișor cald al inimii, știind că ele îi vor aduce pace și alinare, atunci când va fi departe de ele, de țară și de satul copilăriei și le poartă mereu cu ea, oriunde ar fi în lume.